

บทนำ

เช่นเดียวกับแฝดแท้ส่วนใหญ่ ยุนเซอา พี่สาวฝาแฝด
ของฉันนั้นมีส่วนร่วมในทุกช่วงชีวิตของฉัน

ฉันและยุนเซอาอยู่ด้วยกันตั้งแต่ตอนที่ฉันยังตัวเท่าหัว
แม่เมื่อ วินาทีที่ออกมาจากท้องแม่และเจอเข้ากับผนังสีขาวของ
โรงพยาบาล กระทั่งเข้าสู่วัยเรียน เราอยู่ด้วยกันจนถึงวินาทีที่
เราสองคนไม่มีอะไรเหมือนกันเลย ขนาดที่ต้องเอียงคอด้วยความ
สงสัยเรื่องที่ว่าเราเป็นฝาแฝดกัน

สาเหตุที่ต้องมาคำนวณช่วงเวลาอันแสนยาวนานที่ใช้ร่วม
กับเธอ นั่นเพราะจู่ๆ วันหนึ่งเธอก็หายตัวไป

โดยทิ้งสมุดบัญชีที่มีเงินสามร้อยล้านวอน โทรศัพท์มือถือ
ที่ปลดล็อกไว้ และแม่ที่ป่วยเป็นโรคสมองเสื่อมไว้กับฉัน

1

ดวงชะตาวันนี้

วันที่ 27 สิงหาคม ดวงชะตาโดยรวมวันนี้ของคุณยุนเซอา
คือ ‘หวนกลับสู่ความยิ่งใหญ่’

พ่ายแพ้ในการต่อสู้หนึ่งครั้ง จึงรวบรวมพลังขึ้นใหม่แล้วบุกโจมตี คุณอาจรู้สึกว่าคุณโดยรวมในวันนี้ไม่ดีนัก แต่สิ่งนั้นอาจกลายเป็นพลังและโอกาสในการลุกขึ้นใหม่อีกครั้ง ดังนั้นโปรดทำทุกอย่างด้วยความมั่นใจ นอกจากนี้ ความสัมพันธ์ในอดีตที่คุณเจอในวันนี้อาจเป็นผู้อุปถัมภ์คนสำคัญของคุณยุนเซอา จึงไม่ควรปล่อยให้ความสัมพันธ์นี้หลุดมือไปง่าย ๆ

นี่คือดวงชะตาของคุณยุนเซอาในวันนี้
แล้วก็เป็นดวงชะตาของฉันซึ่งเกิดวันเดียวกัน เวลาเดียวกัน และมีพื้นดวงเหมือนเธอเช่นกัน

หลังจากเธอหายตัวไป ฉันก็คอยเช็คดวงประจำวันในแอปพลิเคชันทุกวันเหมือนการถามไถ่ความเป็นอยู่ของคุณยุนเซอา
‘ดวงประจำวันจากสำนวนจีน’¹ เป็นหนึ่งในแอปพลิเคชัน

¹ สำนวนจีน (사자성어) คือสำนวนสุภาษิตในภาษาเกาหลีซึ่งประกอบไปด้วยตัวอักษรจีนสี่ตัว และมีข้อคิดและความเป็นมาแฝงอยู่

ที่ลงไว้ในโทรศัพท์มือถือที่ยุ่นเซอาทิ้งไว้ ฉันตั้งใจไม่เปลี่ยนข้อมูลของยุ่นเซอาที่บันทึกไว้ในแอปเป็นของตัวเอง เพราะถึงอย่างไรมันก็ไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อการอ่านคำทำนาย และหากลบมันออกไปก็รู้สึกเหมือนยุ่นเซอาจะหายไปจากชีวิตฉันตลอดกาล

“อะแฮ่ม! คุณนักข่าวภาคสนามยุ่นเซอา วันนี้ดวงชะตาของเราผ่าแฉตเป็นอย่างไรบ้างคะ”

ทุกเช้าหลังจากล้างหน้า เธอมักจะนั่งอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้งและเช็กดวงประจำวันทางโทรศัพท์มือถือราวกับเป็นพิธีการ

ฉันชอบมองดูแผ่นหลังค่อมๆ ของเธอด้วยดวงตาที่ยังไม่ตื่นเต็มที่ และบางครั้งเวลาอยากได้ยินเสียงเธอ ก็มักจะใช้การถามดวงประจำวันเป็นข้ออ้างในการชวนคุย

“คะ น่าเสียดายที่ดวงชะตาวันนี้คือ ‘พระศุกร์เข้าพระเสาร์แทรก’ นะคะ ความลำบากยากเข็ญมาพร้อมกับเรื่องน่าทุกข์ใจ ส่งผลให้วันนี้ต้องระมัดระวังในการจัดการงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณอาจจะมีปัญหาเกี่ยวกับเจ้านาย ดังนั้นจึงควรใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์ และนี่คือนักข่าวยุ่นเซอา ผู้รายงานดวงชะตาวันนี้ค่ะ”

“เฮ้อ วันนี้ฟังยับเลยสินะ แล้วจะดูของแบบนี้ไปทำไมทุกวัน ถ้าดวงออกมาแบบวันนี้ก็จะไม่สบายใจไปทั้งวันนี้เนาะ”

ยุ่นเซอา เซเลบริตีผู้มีผู้ติดตามห้าแสนคนบนอินสตาแกรมตอบคำถามขณะทาครีมบำรุงหอยทากที่ได้รับจากสปอนเซอร์

“ฉันดูดวงประจำวันก็เพื่อฟังคำแย่ๆ พวกนั้นนะ”

“ทำไปทำไมล่ะ”

“อืม...ไม่รู้สิ คงเพราะเป็นพวกมาไซคิสม์ที่จะลืมรสความลู่ข

ตอนรู้สึกเจ็บปวดหรือเปล่านะ”

ยุนเซอาเดินเข้ามาใกล้เตียงที่ฉันนอนอยู่ เมื่อเธอยิ้ม ดวงตาจะกลายเป็นรูปพระจันทร์เสี้ยว หากผู้ใดได้เห็นรอยยิ้มพระจันทร์เสี้ยว นั่นแล้ว ผู้นั้นก็จะได้ปลดปล่อยและไร้ซึ่งหนทางปฏิเสธคำขอของเธอ

รอยยิ้มแสนงดงาม

รอยยิ้มที่เต็มไปด้วยความน่ารักซึ่งฉันไม่อาจครอบครอง เธอแต้มครีมบำรุงที่ถืออยู่ลงบนหน้าผาก แก้ม และคางของฉัน

“แต่ตกลงไปเบาๆ แล้วทาชะ ดูลิ หน้าสากหมดแล้ว ทำงานล่วงเวลาทุกวันจนเป็นแบบนี้เลยเนี่ย”

“คิดว่าคนเขาทำงานล่วงเวลาเพราะอยากทำเธอ! เซเลบอย่างเธอจะไปเข้าใจความทุกข์ยากของพนักงานออฟฟิศสมัยนี้ได้ไง เคยทำงานกับเจ้านายแบบผู้จัดการคิมไหมล่ะ!”

“ไม่ใช่เซเลบเสียหน่อย! งานของฉันคือปาร์ตีเพลนเนอร์ต่างหาก!”

ยุนเซอามักจะฉุนเฉียวเวลาที่บอกว่าอาชีพของเธอคือเซเลบ และฉันก็ชื่นชอบท่าทางเกินจริงนั้น เลยมักแก้มเธอด้วยวิธีนี้

“พูดแบบนี้ทั้งๆ ที่ถือครีมทอยหากจากสปอนเซอร์อยู่ จะจะเป็นคำพูดไม่สมคำพูด²เท่าไรนะ”

“ไม่นะ ได้ทั้งสปอนเซอร์ ได้ทั้งเงิน ก็ถือว่าเป็นดอกไม้บน

² คำพูดไม่สมคำพูด มาจากสำนวนจีน 어불성설 (語不成說) หมายถึง คำพูดไม่สมเหตุผล หรือคำพูดไร้สาระ

ผืนใหม่³นะสิ

“ก็จริง เพราะเธอแบกรับค่าใช้จ่ายในครอบครัวเราด้วยเงินพวกนั้น ก็ต้องเป็นดอกไม้บนผืนใหม่บวกกับบ้านสุขคนี่สุข⁴สินะ”

บทสนทนาที่มีสำนวนจีนปะปนอยู่คือวิธีการพูดคุยของเราที่ห้องที่ไม่เหมือนใครซึ่งได้จากการอบรมสั่งสอนอันเป็นเอกลักษณ์ของพ่อ

‘องค์หญิงแฝดของพ่อ ไม่ว่าจะหลับหรือตื่น⁵ พ่อก็จะรอดังนั้นลูกต้องตั้งใจเรียนแล้วกลับมาตุภูมิในอาณาจักรใหม่⁶ให้ได้นะ’

ทันทีที่เราเริ่มหัดเดิน พ่อก็ใส่สำนวนจีนเข้าไปในบทสนทนาด้วยวิธีการแบบนี้

ในวันที่เราฝาแฝดจับขึ้นประถมน รวกับการยื่นใบลาออก พ่อมอบช่อดอกไม้หน้าตาเหมือนกันให้ฉันและยุนเซอาคนละช่อ จากนั้นก็ทิ้งหน้าที่พ่อเอาไว้ได้อย่างไร้เยื่อใย

เหลือไว้เพียงความรู้เรื่องสำนวนจีนที่ไม่ค่อยมีประโยชน์ในยุคสมัยนี้

ในการ์ดจากช่อดอกไม้ที่พ่อมอบให้เป็นครั้งสุดท้ายนั้น มี

³ ‘ดอกไม้บนผืนใหม่’ มาจากสำนวนจีน 금상첨화 (錦上添花) หมายถึง โชคดีสองชั้น

⁴ ‘บ้านสุขคนี่สุข’ มาจากสำนวนจีน 가화만사성 (家和萬事成) หมายถึง หากครอบครัวมีความกลมเกลียวก็จะทำให้ทุกๆ เรื่องดำเนินไปได้ด้วยดี

⁵ ‘จะหลับหรือตื่นก็มีลืมเลือน’ มาจากสำนวนจีน 오매불망 (寤寐不忘) หมายถึง ไม่สามารถลืม หรือคิดถึงตลอดเวลา

⁶ ‘กลับมาตุภูมิในอาณาจักรใหม่’ มาจากสำนวนจีน 금의환향 (錦衣還鄉) หมายถึง การกลับมาয়ภูมิลำเนาเมื่อประสบความสำเร็จหรือมีชื่อเสียง

เพียงข้อความแสนเย็นชา ‘พบพานเพื่อพลัดพราก’⁷ เมื่อพบกันแล้ว
แน่นอนว่าสักวันหนึ่งต้องลาจากกัน” ข้อความเดียวเท่านั้น

ท่าทีของพ่อเย็นชาเสียจนมุมหนึ่งของหัวใจเจ็บแปลบทุกครั้ง
ที่นึกถึงความทรงจำในช่วงเวลานั้น

“โอย เผลอฟังดวงไปแล้ว ถ้าวันนี้โดนผู้จัดการคิมดุตอนส่ง
รายงานก็เพราะวันนี้ดวงช่วยนั่นแหละ”

“ที่ฉันดูดวงรายวันก็เพราะแบบนี้แหละ!”

“หมายความว่าไง”

ยุนเซอาพูดต่อพร้อมกับทาครีมหอยทากบนใบหน้าฉัน
ที่จนถึงตอนนี้ก็ยังนอนไม่ยอมลุก

“ก็จะโทษดวงเหมือนที่เธอทำตอนนี้ไง ถ้าดวงออกมาไม่ดี
ถึงจะมีเรื่องแย่ๆ เกิดขึ้นเพราะความผิดพลาดของฉัน แต่ก็โทษว่า
เป็นเพราะวันนี้ดวงไม่ดีได้นี่นา แล้วก็อีกเหตุผลหนึ่ง...”

“อีกเหตุผล?”

“อีกเหตุผล... ไม่มีอะไรหรอก”

“ต้องเป็นเหตุผลดีเลิศขนาดไหนถึงได้ไม่ยอมบอก คืออะไร
บอกมา”

“อืม นั่นก็ให้คุณยุนเซอาหาคำตอบเองเถอะค่ะ ส่วนครีม
บำรุงนี้ ฉันจะวางไว้ที่โต๊ะเครื่องแป้ง อย่าลืมทาทั้งเช้าและเย็น
นะคะ! ดูผิวเธอกับฉันสิ ใครจะคิดว่าอายุเท่ากันฮะ”

ฉันมองค้อนให้คำตำหนิแบบปุปปับเรื่องอายุผิว ยุนเซอาจึง

⁷ ‘พบพานเพื่อพลัดพราก’ มาจากสำนวนจีน 會者定離 (會者定離) หมายถึง
สรรพสิ่งบนโลกไม่มีความหมาย คนพบกันแล้วก็ต้องแยกจากกันอย่างแน่นอน

เผยรอยยิ้มพระจันทร์เสี้ยว

เมื่อขุนเฮอาี่ยม ฉันก็พลอยยิ้มไปด้วย

ไม่ว่าจะดูดวงประจำวันทุกวันขนาดไหน สุดท้ายแล้วฉันก็
ไม่สามารถหา 'อีกเหตุผล' ที่เธอพูดในวันนั้น หากรู้อีกเหตุผลที่เธอ
พูดถึง ฉันจะได้รู้สาเหตุที่จู่ๆ เธอก็หายไปด้วยไหมนะ
สิ่งนั้นเป็นลึกลับครั้งแรกที่เธอทิ้งไว้ให้ฉัน

“เฮอา ยูนเฮอา! ไม่ไปโรงเรียนหรือไง รีบตื่นได้แล้ว!”

ตอนนี้เป็นเวลาแปดนาฬิกาสิบนาที แล้วก็ไม่ใช่แปดโมงเช้า
ด้วย แต่เป็นสองทุ่ม ถึงจะยังหวั่นไหวกว่าจะนอนหลับ แต่หากให้
นับกันจริงๆ เวลานี้คงใกล้เวลานอนมากกว่าเวลาไปโรงเรียน ฉัน
ทิ้งตัวลงบนเตียงและดึงผ้าห่มขึ้นมาถึงหัวอย่างทำอะไรไม่ได้

“ยูนเฮอา ยังไม่รีบตื่นอีก จะไปโรงเรียนสายอีกใช่ไหม”

เวลาของแม่ในวันนี้ย้อนกลับไปเมื่อสี่สิบปีก่อน

คุณนายพักของซุกผู้มีนิสัยใจร้อนเปิดประตูเข้ามาโดยไม่
เคาะ เธอสวมผ้ากันเปื้อนลายดอกเซ็กซี่ ที่ไม่รู้จะไปหามาจากไหน
และถือทัฟฟ์ไว้ในมือข้างหนึ่ง มองเผินๆ ดูเหมือนหญิงสาวที่เพิ่ง
แต่งงาน แน่ใจว่าเป็นเวอร์ชันต้นยุค 1980

ทันทีที่ประตูห้องเปิดออก กลิ่นข้าวหุงใหม่ๆ และซุก
เต้าเจี้ยวหอมกรุ่นก็ไชยเข้ามาพร้อมกัน แม้ว่าจะเพิ่งกินข้าวเย็นไป
ไม่ถึงหนึ่งชั่วโมง แต่น้ำลายก็เริ่มสอ

ทุกครั้งที่อาการสมองเสื่อมกำเริบ คุณนายพักจะเรียกชื่อ
ฉันเป็นยูนเฮอาเสมอ

ช่วงแรกๆ ฉันพยายามแก้ว่า ‘หนูชื่อยูนชือา ไม่ใช่ยูนเฮอา’

แต่หลังจากที่พ้อออกจากบ้านไป ฉันก็ไม่ได้สนใจจะแก้อีก เพราะคิดว่าอาจดีกว่าหากลูกสาวที่หายตัวไปคือฉันแทนที่จะเป็นยุนเซอา

ยุนเซอาเป็นบุคคลที่น่าจะได้รับเลือกให้เป็นผู้ทำซิงที่แข็งแกร่งได้อย่างง่ายดาย หากมี ‘การประกวดลูกสาวดีเด่น’

เธอเป็นปาร์ตีเพลนเนอร์ซึ่งมีความสามารถมากพอจะวางแผนงานวันเกิดให้ดาราต่างประเทศที่เราน่าจะเคยเห็นเขาพูดว่า “ฉันรักคุณ เอนเทอร์เทนเมนต์ วีกลี⁸” ด้วยสำเนียงแปร่งหูในตอนท้ายของการสัมภาษณ์รายการ *เอนเทอร์เทนเมนต์ วีกลี* และเธอยังเป็นลูกสาวแสนกตัญญูที่ไม่เคยลืมชื่อของชวัญแบรดด์ตั้งจากร้านปลอดภาษีทุกๆ ครั้งที่ไปทำงานต่างประเทศ

แค่นั้นนั่นหรือ นอกเหนือจากนิสัยอ่อนหวานแล้ว เธอยังเป็นเซเลบชื่อดังที่เดินไปไหนก็ต้องมีสักหนึ่งในสิบคนจดจำเธอได้

คุณนายพัคกระตุกผ้าห่มที่ฉันห่มอยู่แล้วดีหลังฉันอย่างแรงดังเผียะ เสียงร้องดังขึ้นโดยอัตโนมัติ

“อ๊อ! เจ็บ”

“ก็ตีให้เจ็บนะสิ ถ้าไม่เจ็บจะตีให้เปลืองแรงทำไม แม่ต้มซูปเต้าเจี้ยวที่แกชอบไว้ รีบลุกไปอาบน้ำแล้วกินซะ”

คุณนายพัคจับมือฉันแล้วดึงขึ้น ฉันถูกลากไปนั่งที่โต๊ะกินข้าวอย่างไร้เรี่ยวแรงเหมือนตุ๊กตาดากระดาศ

คุณนายพัคปิดผมที่อยู่เหียงของฉันไปข้างหลังพลางสบตาฉัน ชั่วขณะหนึ่งอากาศที่อยู่รอบกายคุณนายพัคและฉันอบอุ่นขึ้น

⁸ *Entertainment Weekly* หรือ 연예가중계 เป็นรายการบันเทิงของช่อง KBS 2TV ซึ่งออกอากาศสดช่วง ค.ศ. 1984-2019

คุณนายพัคเฝ้ามองขุนเขาด้วยสายตาแบบนั้นลึนชะ
ในอกฉันอัดแน่นราวกับกลืนลูกกวาดรสอบเซยเข้าไปทั้ง
เม็ด และรสเผ็ดของมันก็แผ่ซ่านเข้าไปข้างใน

“หน้าตาซีเหร่เหมือนใครกันนะ”

“จะใครล่ะ ก็ต้องเหมือนคุณนายพัคที่อยู่ตรงหน้านะสิ”

“ไม่นะ ฉันเก็บแกมาจากใต้สะพาน เลยหน้าตาไม่เหมือน
ฉัน”

“โอ้ คุณนายพัค คงจะลำบากน่าดูที่เลือกเก็บเด็กแฝดมา
กลางหน้าร้อน”

คุณนายพัคกลกตาพร้อมกับขยี้ผมฉันจนยุ่งเหยิง กลิ่น
น้ำมันงาและกลิ่นโลชั่นจางๆ จากมือผสมกันมั่ว

“เลิกพูดไร้สาระแล้วรีบลুকไปอาบน้ำ กินข้าวกินปลาซะ”

“แม่...หนูชื่ออะไร”

นานมากแล้วจริงๆ ที่ฉันไม่ได้เรียกคุณนายพัคว่าแม่

ในคำว่าแม่นั้นมักมีความคาดหวังสักอย่างอยู่เสมอ ดังนั้น
ตอนที่พูดคำว่าแม่ หากความคาดหวังนั้นไม่ได้รับการเติมเต็ม
คำคำนั้นก็มักจะกลับมาทิ่มแทงให้เจ็บปวด ด้วยเหตุนี้ เพื่อไม่ให้มี
ความคาดหวังพวกนั้นตั้งแต่ต้น ฉันจึงเริ่มเรียกแม่ว่าคุณนายพัค
สิ่งนั้นคงจะเป็นการป้องกันตัวอย่างหนึ่งที่ฉันสร้างขึ้นมาเพื่อแม่

“ชื่อแก?”

“อ้อ ชื่อหนู หนูชื่ออะไรแม่”

“ไร้สาระ คิดว่าแม่ไม่รู้เหรอ ก็ยุ่นชือา เจ้าหญิงองค์ที่สอง
ของแม่ไง”

ความจำกลับมาแล้ว หรือจำได้ทุกอย่าง ที่ความจำเสื่อมกันนะ

เกิดความเสียบชอบกบระหว่างคุณนายพัคกับฉันทะยะหนึ่ง และสิ่งที่ทำลายความเสียบงั้นนั่นก็คือเสียงหัวเราะของคุณนายพัค

“ฮ่าๆ ตกใจละสิ แม่ล้อเล่นนะ แม่คลอดออกมาเองจะแยกไม่ออกหรือ เชอ! ไร ลูกสาวคนโตผู้น่ารักของแม่ ยุนเซอา”

ดวงตาของคุณนายพัคที่กำลังหัวเราะคิกคักเปลี่ยนเป็นรูปพระจันทร์เสี้ยว เป็นรอยยิ้มที่ทำให้นึกถึงใบหน้าของยุนเซอา

ทำไมยุนเซอาต้องเป็นที่หนึ่งสำหรับแม่เสมอ ทำไมคนที่ถูกส่งไปบ้านยาถึงเป็นฉัน ไม่ใช่ยุนเซอา และทำไมในตอนนี้ วินาทีนี้ ถึงได้ทอดทิ้งฉันและเรียกชื่อยุนเซอา

มีคำพูดมากมายที่อยากถามเหตุผลเหล่านั้น แต่คำถามกลับติดแน่นอยู่ในลำคอ ไม่ยอมออกมา

รอยยิ้มที่เหมือนกับยุนเซอา รอยยิ้มที่ต่างจากฉัน เมื่อเห็นรอยยิ้มพระจันทร์เสี้ยวของแม่ ฉันเองก็ทำได้แค่มิ้มเช่นกัน

ไอ้ร้อนยังคงพวยพุ่งออกมาจากหม้อดินเผาบนโต๊ะ

ข้างๆ กันนั้นมีไผ่ม้วน ปลาแอนโชวีผัด และสาหร่ายโรยเกลือ วางไว้น่าอร่อย แม้จะเป็นโต๊ะอาหารที่เรียบง่าย แต่ก็จัดเตรียมไว้อย่างดี

“คุณนายพัคก็จะกินข้าวด้วยไหม”

เสียงของฉันทะยะขึ้นอย่างว่างเปล่า ไม่มีเสียงตอบรับจากห้องนอนแม่

“คุณนายพัค! หนูถามว่าจะกินข้าวด้วยไหม”

ฉันสงสัยว่าแม่ไปห้องน้ำ จึงส่งเสียงถามไปทางห้องน้ำอีก

ครั้ง

ยังคงไม่มีเสียงตอบรับใดๆ ขณะนั้นเองคำพูดของคุณป้าที่ช่วยดูแลแม่เมื่อตอนกลางวันก็ผุดขึ้นมา

‘พักนี้เวลาอาการกำเริบ เขาจะพยายามออกจากบ้าน เวลาอยู่กับสองคน คุณลูกสาวช่วยใส่ใจมากเป็นพิเศษหน่อยนะคะ’

ซามซ้าวที่ถืออยู่ร่วงลงบนพื้นดังโครมคราม ซ้าวหกออกจากซามกระเด็นไปทั่วทุกทิศ ฉันวิ่งไปที่ห้องน้ำโดยไม่รู้ตัวเลยว่ายเหยียบกองซ้าว ความร้อนส่งผ่านไปที่ฝ่าเท้า แต่ของแบบนี้ไม่สำคัญเลย

ฉันเปิดประตูห้องน้ำ แม่ไม่อยู่ในนั้น มีเพียงน้ำจากก๊อกหยดลงบนอ่างสีแดงที่ละหยดสองหยด

“แม่! แม่!”

แม่ไม่อยู่ในบ้าน

มีเพียงสายลมเย็นเฉียบพัดเข้ามาทางประตูหน้าต่างที่เปิดไว้ครึ่งหนึ่ง

ฉันหยิบโทรศัพท์มือถือที่วางทิ้งไว้บนโต๊ะแล้วผลุนผลันวิ่งออกไป ละแวกบ้านในเวลาเย็นนั้นเงียบเหงา ไร้ผู้คนสัญจรไปมา บนพื้นดินมีเพียงเงาสีเข้มยิ่งกว่าความมืดมิดของฉันกำลังเคลื่อนไหวอย่างว้าวุ่น

ฉันร้องเรียกแม่ไปทั่วผ่านอากาศที่ไม่มีใครมองเห็น หน้าต่างบ้านตามถนนเปิดเข้าเปิดออกทุกครั้งที่ฉันเดินผ่าน ทุกๆ ครั้งที่หน้าต่างเปิด จะมีศีรษะของคนที่เคยเจอกันครั้งสองครั้งในละแวกบ้านโผล่ออกมาและผลุบกลับเข้าไป

แม่จะมีหนึ่งในสิบบ้านตะโกนให้เงียบเสียง แต่ส่วนใหญ่ต่าง

มองฉันด้วยสายตาใครรู้ และเมื่อสบตาคันก็ปิดหน้าต่างกลับเข้าไปทันที

มีเพียงแสงสีเหลืองจากไฟถนนส่องลงมาเลือนราง

ฉันเดินวนในละแวกบ้านอยู่หลายรอบแต่ไม่เจอแม่ ตลอดเวลานั้นได้พบเจอผู้คนมากมาย ทว่าไม่มีสักคนที่ถามฉันว่าเกิดอะไรขึ้น

รู้สึกเหมือนถูกทิ้งไว้เพียงลำพังบนโลกใบนี้ ภาพของพ่อที่จากไป เหลือเพียงช่อดอกไม้ในวันเรียนจบชั้นประถม และพี่สาวที่จู่ๆ ก็หายไปโดยไม่บอกอะไรสักคำพาดผ่านตรงหน้า

ถ้าแม่แต่แม่ก็หายไปแบบนี้...

ราวกับว่าเลือดในกายไหลออกไปจนหมด ช่วงเวลาที่ฉันมีชีวิตมาถึงตอนนี้ช่างซีดจาง

ในจินตนาการแม่เรียกชื่อฉัน ไมลิ นั่นไม่ใช่ชื่อฉัน ชื่อที่แม่เรียกฉันคือยูนเซอา สุดท้ายแล้วถ้าวันนี้หาแม่ไม่เจอ ฉันคงต้องมีชีวิตอยู่อย่างคนสูญเสียชีวิตและจดจำว่าแม่เรียกฉันด้วยชื่อของยูนเซอา

ฉันทรุดลงโดยไม่รู้ตัว ไม่มีแม่แต่แรงจะประคองร่างกายด้วยสองขา

ถ้าคนที่ทรุดนั่งอยู่ตรงนี่คือยูนเซอา เธอจะอย่างไรนะ ต้องคิด... ต้องคิดให้ออก

และต่อนั่นเอง...

อะมอร์ฟาติ ตัดตัดตัดตา!

เสียงเรียกเข้าที่คุ้นเคยดังขึ้นมา

เสียงเรียกเข้าดังเสียงจ้าวและเริ่มต้นด้วยคำว่า 'อะมอร์ฟาติ'

นั่นเป็นเสียงที่ยุ่นเซอาใช้เป็นหลัก แทนที่จะเป็นโทรศัพท์มือถือของตัวเอง ในเมื่อฉันกลับถือโทรศัพท์มือถือที่ยุ่นเซอาทิ้งไว้ เธอและฉันใช้โทรศัพท์มือถือรุ่นเดียวกัน แบบเดียวกันมาตั้งแต่วินาทีที่มีโทรศัพท์เครื่องแรกจนถึงตอนนี้ จึงมักเกิดเหตุการณ์โทรศัพท์สลับกันแบบนี้อยู่บ่อยๆ

เราไม่ได้สัญญาอะไรเป็นพิเศษว่าจะใช้โทรศัพท์มือถือแบบเดียวกัน เป็นเหมือนความเคยชินประมาธนั้น การที่ฝาแฝดใช้ของหน้าตาเหมือนกันก็คล้ายๆ นิสัยที่เกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว อย่างเช่นการกัดเล็บหรือการล้างขานั่นละ

อะมอร์ฟาติ ตัดตัดตัดตา!

โทรศัพท์มือถือยังดังไม่หยุด มันคือสายที่โทร. เข้ามาเป็นสายแรกหลังจากเธอหายตัวไป

ฉันก็เพิ่งรู้ว่ามันยังโทร. เข้าออกได้อยู่ ชื่อของคนที่โทร. เข้ามาคืออีจุนโฮ

อีจุนโฮ?

ฉันลองนึกชื่ออีจุนโฮที่ยุ่นเซอา รู้จัก

ฉันรู้สึกเหมือนตัวอักษรสามตัวในชื่อของเขาจะต้องเป็นสัญญาณที่ยุ่นเซอาส่งมา แต่ฉันกลับนึกตัวตนของสัญญาณนั้นไม่ออก ความอึดอัดถามเข้ามาหาฉัน และในระหว่างนั้นโทรศัพท์ก็ตัดสายไป

ขณะที่กำลังลังเลว่าควรโทร. กลับหรือไม่ เสียงเรียกเข้าก็ดังขึ้นอีกครั้ง

อะมอร์ฟาติ ตัดตัดตัดตา!

ชื่อของคนที่โทร. มาคือป้าคิม

พยาบาลพิเศษของแม่

ป้าโทร. มาบอกว่าอยู่กับแม่ ในวินาทีที่ฉันตรวจสอบที่อยู่
ของทั้งสองคนและวางสาย ใบหน้าของอีจูนโฮก็แวบเข้ามาในหัว
เขาคือแฟนคนแรกของคุณซอ และเป็นรักแรกของฉัน

ซองรยงซูเปอร์คือร้านขายของที่เหมือนคนเก่าคนแก่
ในชุมชนของเราซึ่งดำเนินกิจการมาได้ยี่สิบปีแล้ว

ป้าร้านของซองรยงซูเปอร์นั้นตัวอักษร ร หายไป ทำให้ไม่
สามารถรู้ชื่อร้านในทันที เว้นแต่จะเป็นคนในชุมชนนี้ ป้าพยาบาล
พิเศษที่โทร. เข้ามาก็อื่นๆ อักๆ อ่านป้าร้านไม่ถูกเช่นกันขณะ
อธิบายเกี่ยวกับสถานที่

“อ้าว ซอามาแล้ว”

เมื่อฉันไปถึงซูเปอร์มาร์เกต แม่ซึ่งนั่งอยู่บนม้านั่งก็แสรังทำ
เป็นรู้เรื่องด้วยสีหน้านิ่งเฉยราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ปากก็กัด
ไอศกรีมดูดไปด้วย ด้านข้างมีป้าคิมนั่งอยู่ด้วยกัน

“ฉันโทร. หากุณไม่ติดเลย ก็เลยลองโทร. เข้ามือถือคุณ
ลูกสาวคนโตดูนะคะ”

ป้าคิมถือนมจืดอยู่ หากไม่นับช่วงเวลาที่แม่หายไป ก็เป็น
ภาพที่ชวนให้รู้สึกสุขสงบและว่างเหงาหวานอน

เมื่อได้เห็นกับตาว่าแม่สุขสบายดี หยาดน้ำตาที่หลังไหลออก
มา

“แม่ไปที่ไหนมากันแน่”

เสียงดูดนมของฉันก็ทิ้งบรรยากาศยามคำคินอันเสียงสงบ
คุณยายเจ้าของร้านที่ดูแลซองรยงซูเปอร์ไหล่หัวออกมาด้วย

ความสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น และเมื่อประสานสายตากับฉัน แก่ก็รีบ
มุดหน้ากลับเข้าไปในร้านราวกับเต่า

“แม่เตรียมอาหารเย็นอยู่ แต่ไม่มีเต้าหู้สำหรับทำแกง ก็เลย
ออกมาซื้ออะลิส ลูกร้องให้เพราะแม่หายไปหรอ ยูเนสอาของเรายังเป็น
เด็กอยู่สินะ”

เวลาของแม่เปลี่ยนจากเช้าเป็นเย็น

แม่ลุกจากม้านั่งมายืนตรงหน้า จากนั้นก็ยกมือซับน้ำตาฉัน
แม้ว่ามือที่เคยถือไอศกรีมของแม่จะเย็นเฉียบ แต่มันกลับนุ่มนวล
เหมือนยามเย็นที่เงียบสงบ

“น่าจะบอกกันก่อนสิ ไปโดยที่ไม่บอกอะไร...แม่ไม่ได้อยู่ใน
สภาพปกติ...”

ฉันรีบหุบปาก

แพทย์ประจำตัวของแม่เคยพูดไว้ หากคุณนายพัศศุญเสียด
ความทรงจำและย้อนกลับไปยังเวลาอื่น การปรับตัวตามที่เป็นอยู่
จะดีต่อผู้ป่วย และต้องทำแบบนี้จนถึงจะลดความกระตือรือร้น
จิตใจของผู้ป่วยได้

“ลูกน้อยของแม่ กลัวแม่จะหายไปไหนแล้วทิ้งลูกไว้คนเดียว
อีกสินะ แม่สัญญาแล้วนี่ว่าจะไม่ทำอย่างนั้น ไม่ต้องห่วงหรอ
อย่าร้องไห้เลย แม่จะไม่ไปไหน ต่อจากนี้จะไม่ทิ้งเธอไว้คนเดียว
อีกแล้ว”

น้ำตาไหลรินออกมาจากดวงตาของแม่เช่นกัน นั่นเป็นคำพูด
ที่ฉันไม่เข้าใจเลยสักนิด

ยูเนสอาและแม่ ทั้งสองคนเคยมีเรื่องอะไรกันนะ

โชคดีที่ดูเหมือนว่าแม่จะไม่ได้ยินคำพูดฉัน ทว่าสิ่งที่ทำให้

ลับสนมากกว่านั่นคือคำพูดที่แม่พูดกับฉันตอนนี้

เหตุผลของการดูดวงประจำวันที่พี่ไม่ยอมบอกและสิ่งที่แม่พูดเกี่ยวข้องกันอย่างไร ฉันรู้สึกเหมือนกำลังถือจิกซอร์สองชิ้นที่รูปร่างต่างกันโดยสิ้นเชิงอยู่ในมือ

“คุณลูกสาวคะ”

ป้าคิมซึ่งยืนอยู่ข้างหลังเราสองแม่ลูกมาจนถึงตอนนี้เรียกฉัน

เวลาเรียกยูนเซอาและฉัน ป้าจะเรียกว่าคุณลูกสาวเสมอ ถึงจะบอกให้พูดแบบกันเอง ป้าก็แค่พยักหน้ารับในตอนนั้น แต่ไม่ยอมเปลี่ยนวิธีเรียก

เป็นคนไว้ตัวสินะ นี่คือความเห็นของฉันที่มีต่อป้าคิม ถ้าพ่อยังอยู่ที่บ้าน ป้าก็คงจะเรียกพ่อว่าคุณสามี แต่จะไม่แปลกไปหน่อยหรอก ถ้าไม่ฟังให้ดีต้องคิดว่าพ่อเป็นสามีป้าคิมแน่ๆ นี่คือความเห็นของยูนเซอา

“เพื่อนคุณใช้โทรศัพท์ของคุณแม่คุณโทร. หาฉัน บอกว่าติดต่อกับคุณลูกสาวไม่ได้ค่ะ”

ตอนนั้นเองที่ฉันเข้าใจว่าทำไมป้าคิมถึงได้อยู่กับแม่ ป้าคิมพูดต่อด้วยเสียงแผ่วเบา

“เขาบอกว่าซื้ออีจุนโฮคะ แล้วก็ขอให้บอกคุณว่าช่วยติดต่อกเขาไปหน่อย เตียวฉันจะพาคุณคนไข้ไปส่งที่บ้านเอง คุณก็ลองติดต่อกเขาดูนะคะ”

ป้าลอบแม่ที่ยังคงน้ำตาคลอแล้วเดินทางไปทางบ้านของฉัน มืออีกข้างถือกล่องนมเปล่าเอาไว้ คนที่ไม่ทิ้งขยะไปทั่ว แม้ว่าจะมีนิสัยไม่เปิดใจให้ใคร แต่ก็เห็นได้ชัดว่าป้าเป็นคนดี

หลังจากวางสายได้ไม่นาน อีจุนโฮก็ปรากฏตัวขึ้น

ทันทีที่เห็นอีจุนโฮค่อยๆ เดินเข้ามาหา ฉันก็เริ่มรู้สึกกระดากอายกับสภาพของตัวเองซึ่งเดินวนไปวนมาหน้าของรยงซูเปอร์อยู่นานกว่าจะต่อสายหาเขาได้

“ยุนฮีอา ไฮ!”

พอได้มองใกล้ๆ แล้ว เขาตัวสูงกว่าสมัยเรียนมัธยมปลายประมาณหนึ่งคืบ ผิวขาว ดวงตาชั้นเดียวแสบอ่อนโยนและขีตสามขีตที่มักปรากฏบริเวณหางตาเวลายิ้มนั้นยังคงเหมือนเดิม

แม้ว่าจะสวมแค่เสื้อยืดคอกลมกับกางเกงยีน แต่เขาก็ดูดีมากมายทีเดียว

ตอนนั้นเองที่ฉันนึกได้ว่าตัวเองอยู่ในสภาพไหน

ฉันถอนหายใจ อย่างว่าแต่แต่งหน้าเลย ใบหน้าเปรอะเปื้อน น้ำตา น้ำมูก และเหงื่อ ไหนจะเสื้อยืดคออ้วยกับกางเกงวอร์มที่เต็มไปด้วยขุย ถ้าเป็นไปได้ก็อยากหายตัวไปต่อหน้าเขาเหมือนสายลม

ฉันเคยคิดว่าอาจจะได้เจออีจุนโฮโดยบังเอิญสักครั้งในชีวิต แต่ไม่คิดเลยว่าจะเป็นการเจอกันแบบนี้

ในห้วงจินตนาการ พื้นหลังที่เขาและฉันยืนอยู่นั้นแต่งแต้มด้วยฟิลเตอร์สีเขียวอ่อนไปทั่วทุกที่ ไม่ว่าจะเป็นช่วงเวลาที่ยืนหนังสือจากห้องสมุด ช่วงเวลาที่เดินเล่นในสวน หรือช่วงเวลาที่ยืนจุ่มเท้าลงในแม่น้ำในสวน

สถานการณ์และสถานที่แตกต่างกันไป แต่สถานที่ที่ปรากฏขึ้นมาบ่อยที่สุดคือทางม้าลาย

ในวันแดดจ้า อีจุนโฮและฉันยืนอยู่คนละฝั่งของทางม้าลาย

ขณะที่รอให้สัญญาณไฟจราจรเปลี่ยนสี เขาและฉันก็ต้อง
ประหลาดใจเมื่อต่างฝ่ายต่างจดจำกันขึ้นมาได้ ก่อนจะยิ้มจางๆ ใ้
กันโดยมีแค่เราสองคนเท่านั้นที่รับรู้ จากนั้นสัญญาณไฟจราจรก็
เปลี่ยนสี...

ดังนั้นการพบเจออีจุนโฮอีกครั้งในแบบที่คิดไว้จึงให้ความ
รู้สึกหม่นหมองและเลือนราง แตกต่างจากการพบกันแบบนี้โดย
สิ้นเชิง

ฉันไม่รู้ว่าจะควรจะทำอะไร จึงโบกมือด้วยท่าทางงะงะไป
ก่อน

“กินไอติมไหม”

ฉันพยักหน้าตอบอีจุนโฮ

เขาลุกจากที่นั่งเข้าไปในซองรยงซูเปอร์ จากนั้นก็ถือไอศกรีม
แบบดูตมานั่งข้างๆ ฉัน ไม่คิดว่าการพบเจอกับเขาจะเกิดขึ้นใน
ลักษณะนี้ แล้วก็ไม่ได้คิดว่าคำทักทายแรกของเขาจะเป็นไอศกรีม
แบบดูต

“ว่าแต่...ที่เกาหลีเดี๋ยวนี้ชานมใส่นองเท้าแบบนี้กันหรือ”
อีจุนโฮยื่นไอศกรีมแบบดูตครึ่งล่างให้ฉัน ส่วนครึ่งบนเอา
ใส่ปากตัวเอง จากนั้นก็ถามขึ้นมา

ฉันมองเท้าตัวเองตามสายตาเขา จึงเห็นว่าเท้าขวาและซ้าย
ใส่นองเท้าคนละแบบ เท้าขวาใส่นองเท้าผ้าใบสีดำ ส่วนเท้าซ้ายเป็น
รองเท้าผ้าใบสีแดงหรือเนี

ไม่ว่าจะพยายามทำให้ดูดีแค่ไหน แต่จะให้บอกว่าเป็นแฟชั่น
ก็คงเกินไปหน่อย วินาทีนั้นฉันเสร็จจากการวาดตามังกรในหัวข้อ
แฟชั่นยอดเยี่ยมของวันนี้ไปเรียบร้อยแล้ว

ทำไมในช่วงเวลาที่กำลังเกิดยุคมืดครั้งใหญ่แบบนี้ ถึงยัง
นึกถึงสำนวนจีนขึ้นมาโดยเปล่าประโยชน์อีกนะ เพราะอย่างนี้ผู้คน
ถึงได้เห็นย้ำความสำคัญของการศึกษาชั้นปฐมวัยกันขนาดนั้น
หรือเปล่า

“ก็เปล่า คือฉันรีบร้อนออกมา...เลยใส่ผิดนะ”

“อ้อ...”

อีจุนโฮกัดริมฝีปาก เห็นได้ชัดว่าเขาพยายามกลั้นหัวเราะ
ฉันรับรู้ได้เลยว่าใบหน้ากำลังเห่อร้อน ไม่รู้สิ บางทีหน้าฉันคง
แดงกำไม่แพ้คนที่เมาหนักหลังจากดื่มมาสามร้าน

“ถ้าตลก...ก็ขำออกมาเถอะ”

จากนั้นอีจุนโฮก็ระเบิดเสียงหัวเราะดังลั่นราวกับรอกำ
อนุญาตจากฉันอยู่

การหัวเราะคงจะเป็นโรคติดต่อกัน ฉันถึงได้หัวเราะตัวโยน
เช่นกัน

ค่าคืนที่เสียงหัวเราะของเราสองคนหลอมรวมกับอากาศยาม
ค่าคืนอันเงียบสงบ และค่าคืนที่ความหวานล้ำของไอศกรีมแผ่น
กระจายไปทั่วปาก

แม้จะเป็นการพบกันที่ไม่คาดคิด แต่ฉันคิดว่าการพบกัน
โดยบังเอิญแบบนี้ก็ไม่แย่นัก

“ว่าแต่แม่ไปอยู่กับนายได้ไง”

“ฉันกำลังไปบ้านเธอนะ จากนั้นก็เห็นแม่เธอออกมาจาก

⁹ ‘เสร็จจากการวาดตามังกร’ มาจากสำนวนจีน 畫龍點睛 (畫龍點睛)
หมายถึง งานสำคัญที่สุดสำเร็จลุล่วงแล้ว

บ้าน แล้วก็นึกขึ้นมาได้ว่ายูนเซออบอกว่าแม่ไม่สบาย”

“แล้วมาบ้านฉันทำไมเธอ มาหายูนเซออา?”

“มาหาของนะ”

ถ้าจำไม่ผิด อีจุนโฮไปสหรัฐอเมริกาก่อนที่จะสอบเข้ามหาวิทยาลัย

พอนับเวลาดูก็สิบห้าปีมาแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังแยกยูนเซอากับฉันซึ่งเป็นแฝดไข่ใบเดียวกันออกไปได้อย่างแม่นยำ มาคิดๆ ดู ตั้งแต่วินาทีแรกที่ได้พบกัน เขาไม่เคยจำยูนเซอากับฉันผิดเลยสักครั้ง นั่นเพราะสำหรับเขาแล้ว ยูนเซอาก็พิเศษมากขนาดนั้นเลยหรือเปล่าเนะ

ฉันถามเสียงดังขึ้น พยายามซ่อนความน้อยใจไว้ในน้ำเสียงเพื่อไม่ให้ส่งไปถึงเขา

“หาของ? ของอะไรเธอ”

อีจุนโฮยิ้มจางๆ ก่อนจะขยับเข้ามาใกล้ฉันอีกคืบหนึ่ง เมื่อช่องว่างของอีจุนโฮและฉันแคบลง กลิ่นมัสก์บางเบาจากร่างกายของเขาก็เฉียดผ่านจมูก

อีจุนโฮพูดด้วยเสียงทุ้มต่ำกว่าเดิม

“ช่วงเวลาที่ยูนเซออาและยูนฮีอาแตกหักกันครั้งแรก”